

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. június 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KAPNI VAGY ADNI

Lekció: ApCsel 3,1-11

Alapige: ApCsel 3,5-6

Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter akkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!”

Imádkozzunk!

Köszönjük az ősi zsoltár szavait, Urunk, a jól ismert ének üzenetét, mondanivalóját, hitvallását, imádságát, amely évszázadokon keresztül áthatotta eleink szívét, hitét, beléd vetett reménységét, szent bizodalmát. Áthatja ezen a reggelen a mi szívünket is a régi hír, amely örökre új.

Köszönjük, hogy elénekelhettük: Ó seregeknek Istene, mily kedves gyönyörűsége a te szerelmes hajlékidnak. Áldunk, hogy itt lehetünk a te hajlékodbán. Köszönjük, hogy ezen túl láthatjuk, hogy te magad vagy a hajlék. Nem a kőből épült ház igazán a mi hajlékunk, hanem valljuk, hogy „hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai.”

Köszönjük, hogy szárnyaid árnyékába menekülhetünk, míg elvonul a veszedelem, mert te vagy nekünk pajzsunk, fényes napunk. Te vagy a minden mindenkiben. Köszönjük, hogy meghajthatjuk előtted fejünket, megalázzhatjuk szívünket, életünket, és úgy könyöröghetünk ezen a csendes, szép, napos reggelen hozzád.

Könyörülj rajtunk! Jelenléteddel áldj meg minket. Üzenetet készíts a számunkra, hogy aki hirdeti és hallja az igét, rád tudjunk figyelni, és engedelmeskedni tudjunk.

Köszönjük, Urunk, hogy jól ismersz bennünket, tudod, hogy jöttünk ide. Melyek azok a gondolatok, amelyek foglalkoztatnak. Mi az, amitől nem tudunk szabadulni, mi az, ami újból és újból meg akar kötni bennünket. Látod, hogy milyen szomorúság van a szívünkben, vagy milyen örömünk volt az elmúlt héten.

Köszönjük, hogy jól ismersz bennünket, és bár mindig megpróbáljuk, de valljuk, hogy előled elrejtteni semmit nem lehet. Köszönjük, hogy mindent láatsz, mindenről tudsz, mindent hallasz, és mégis bocsásd meg, hogy úgy akarunk élni ezen a földön, mintha nem látnál, nem hallanál, nem vennél észre semmit. Köszönjük,

hogy ennek ellenére úgy hordozol bennünket, ahogy népedet hordoztad és hordozod.

Köszönjük, hogy mi is vallhatjuk: igen, sokszor megyünk erőről-erőre, győzelemről-győzelemre, míg hozzád jutunk a Sionra. Köszönjük, hogy te vagy az oltalmunk és erősségünk.

Kérünk, áldd meg istentiszteletünket, úrvacsorai közösségünket, hogy téged magasztaljon minden tetteredért, minden hűségédért, minden irgalmadért és megnyilvánuló szeretetedért a mi életünk.

Hallgass meg Jézus Krisztusért, a mi drága Urunkért, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Gondolom, hogy sokunknak jól ismert ez a bibliai történet. Egy évvel ezelőtt hallottunk erről egy igehirdetést. Egy másik üzenetét szeretném kiemelni ennek a pünkösdi utáni történetnek. Péter és János — úgy olvassuk — felmennek az imádkozás órájára a templomba, és amikor odaérnek az Ékes kapuhoz, észrevesznek egy születésétől fogva sánta embert, akit mindennap odavittek, aki ott koldult, és egy párbeszédet folytatnak. Ennek a párbeszédnek gyógyulás lesz az eredménye, amelynek folytán ez a meggyógyult ember felkelvén elkezdi járni, amire addig képtelen volt. És nemcsak, hogy járt, hanem bemegy a templomba, amire addig képtelen volt, és elkezd dicsérni az Istent, amire addig képtelen volt, és az egész nép, amikor látta ezt a csodát, ezt az élő illusztrációt, Jézus Krisztus hatalmának, irgalmának, gyógyító kegyelmének ezt az élő illusztrációját, akkor elkezd a nép dicsérni szintén az Istent.

Ennek azután lesznek majd kellemetlen következményei is, mert nem mindenkinek tetszik az, amikor valaki meggyógyul. Nem mindenkinek tetszik, hogy valaki elkezd az Istent dicsérni, az élete megváltozik, hanem vannak olyanok, akik ezért számon kérik az apostolokat, és szankciót is próbálnak alkalmazni velük szemben.

Én egyetlen dolgot szeretnék ebből az igéből kiemelni, amit így fogalmaztam meg: Kapni vagy adni. Az egész történetet tudniillik áthatja ez a két szó. Különösen az 5. és 6. versben olvassuk, hogy a sánta ránéz Péterekre, és azt reméli, hogy *kap* valamit tőlük.

A következő versben pedig Péter azt mondja, és ebben Jánossal bizonyára egyek, csak éppen ő mondja ki: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt *adom* neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!”

A történetet tehát áthatja ez a két szó és ez a gondolat, hogy adni és kapni. Mindezt annak a fényében tesszük, ahogy a Cselekedek könyve 20. fejezetében olvassuk, amikor Pál apostol azt mondja: emlékezzetek arra, amit Jézus Krisztus mondott: jobb adni, mint kapni. Bár ezt az evangélisták nem jegyezték fel, de Pál apostol a Cselekedek könyvében írja, hogy Jézus Krisztus egy ilyen mondatot mondott.

Ma ezt nézzük meg, hogy mit akart, mit várt, mit remélt ez a sánta, és mit kapott. Mi az, amit várt, mi az, amit adott Péter. De mielőtt erről lenne szó, van itt az igében másik ilyen dolog, ami szintén erről szól, hogy adni és kapni. Az első versben azt olvassuk, hogy Péter és János felment az imádkozásnak órájára, kilencre, a

templomba. Ez azért érdekes, mert nem írja az ige, hogy vajon miért mentek fel a templomba. De hogy ők felmentek a templomba, azért Isten igéjének a teljességéből jelent nekünk valamit, mégpedig nem is akármit.

Ne felejtjük el, hogy pontosan pünkösöd után vagyunk. Csoda történt Jeruzsálemben, kitöltetik Isten Szentlelke. Különös jelek kísérték a kitöltetést. Üle kettős tüzes nyelvek reájuk (apostolokra), nagy csoda és kavarodás történik. Mi módon halljuk őket ki-ki közülünk a maga nyelvén: pártusok, médek, elámiták, különféle nációk, nemzetek — halljuk, amint a mi nyelvünkön prédikálják Istennek nagyságos dolgait. Péter erről beszél. Sőt mi több, nemcsak hallották, hanem még érteni is kezdték sokan. Ez a még nagyobb csoda. Ennek a hatására, akik megértették, miről beszél, háromezer férfi keresztkedik meg azon a napon, és követik a megváltó Jézus Krisztust.

Rögtön utána olvassuk, hogy Péter és János pedig felmentek az imádkozásnak órájára a templomba. Ez azért olyan fontos, mert először is azt látom benne, hogy ők, akik vették Isten Szentlelkét, nem nézték le azokat, akik még nem kaptak Szentlelket. Mondhatták volna az apostolok: mi már ezen régen túl vagyunk. Még itt a templomban az ószövetségi liturgiát végzitek, még bemutatjátok az áldozatot, a papok még a mózesi törvények szerint és előírások szerint végzik a szertartást. — Nem mondhatta volna ez a két ember, hogy mi már előbbre járunk? Olyan szép ez: felmentek az imádkozásnak órájára, kilencre. Nem volt bennük semmi hívógóg. Nem volt bennük semmi nagyizolás. Nem volt bennük semmi lenézés. Bementek a templomba.

Miért mentek be? Hiszen ha valaki az ellenkező oldalról közelít ehhez a történethez, akkor mondhatná azt is: ők tovább folytatták azt a zsidó liturgiát, hagyományt, amit addig csináltak. Ezért mentek be? Itt lehetne mondani: nem akartak kiszakadni, nem akartak ők új egyházat alapítani. Lehet sok mindenről megközelelíteni a kérdést. Én mégis Isten igéjének a teljességéből, ha meg kellene fogalmazni azt a választ, hogy miért mentek be a templomba, azt mondanám: azért mentek a templomba az imádkozásnak órájára, hogy beszéljenek Jézus Krisztusról.

Ebben látom ennek az igének az első nagy üzenetét: vajon azért mentek be a templomba, hogy kapjanak valamit, vagy azért, hogy adjanak valamit? Úgy látom, hogy Péter és János nem azért ment a templomba, hogy kapjanak, hanem azért, hogy adjanak. Erről beszél nekünk az ige, hogy már az Ékes kapu koldusának is adni akarnak. A hatodik versben az van: amim van, azt adom neked. Ezért mennek a templomba is, hogy akikjük lett, élő, feltámadott, megdicsőült Krisztusuk, azt hirdessék a templomban.

Lehetett volna, hogy lenézik az akkori istentiszteletet, és azt mondják, hogy nekünk ez már régi, ósdi. Mi kaptuk Isten Szentlelkét, mi értjük a Krisztus titkát. Mi beleláthattunk a mennyek országának a titkaiba. Ti még itt vagytok leragadva, ó szegények? De nem! Mert ők nem kapni akarnak valamit, hanem egyértelműen azért mennek, hogy adjanak. Éppen azért, mert többük van. Ez azt jelenti, hogy többet tudnak adni.

Egy igét, de lehetne többet, alátámasztásul mondok. A Cselekedetek könyve 17. fejezetének néhány verse itt az elejéről. „Miután pedig Pálék általmentek Apollónián, Thesszalónikába érkeztek, ahol a zsidóknak volt zsinagógájuk. Pál pedig,

amint szokása volt, bement hozzájuk, és három szombatot át vetekedett velük az Írásokból, megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból, és hogy ez a Jézus Krisztus, akit én hirdetek nektek. Némelyek azok közül hittek, és csatlakoztak Pálhoz és Siláshoz.

Nem hiszem, hogy Isten Szentlelke Pétert és Jánost máshogy vezette volna, mint Pált. Isten Szentlelke ugyanúgy vezette őket, vagyis úgy, ahogy Pál kötelességének tartotta, hogy ahol volt a zsidóknak zsinagógájuk, akkor bement a zsinagógába és elkezdett Krisztusról beszélni. Nem valami meddő vitát akart itt az apostol, hanem kimutatta az Írásokból, hogy akit ő hirdet, az a Krisztus.

Miért megy János és Péter a zsinagógába? Azért, hogy hirdesse nekik a Krisztust, hogy nyíljon ki a szemük, hogy üdvösségük legyen, hogy örök életet kapjanak, hogy higgyenek és üdvözüljenek. Bemegy és hirdeti a Krisztust azért, mert Pál apostol sem kapni akart. Kapott ő már eleget Krisztusban, és Isten áldott Szentlelke által. Ő azért ment, hogy azt elkezdje osztogatni. Abból adjon, amit kapott. Ahogy Pál el is mondja: azt adom előtökbe, amit én is úgy kaptam. És ez erre is igaz. Bemegy Pál és hirdeti a Krisztust.

Lehet, hogy majd onnan kidobják. Ha ő a zsinagógában hirdette a Krisztust, előbb-utóbb kitessékelték. Szépen vagy csúnyán, majdnem köveket ragadva, vagy éppen csak kérve — ez már más kérdés.

Ezt azért mondom el, mert a mai korban vannak az ú. n. mega-evangelizációk. Amiket már majdnem valamilyen fesztiválnak neveznek. Én ezekkel sok mindenben nem értek egyet. Az ú. n. mega-evangelizációkon azt szokták mondani, hogy aki megtér, menj vissza a gyülekezetedbe, menj a tiedhez, és mondd el, mily nagy dolgot cselekedett veled a Krisztus. Menj vissza abba a közösségbe, ahonnan jöttél, és ott éld meg a hitedet. — Lehet, hogy megköveztek, de ezzel én nem mindenben értek egyet.

Addig rendben van: menj vissza, de az ige úgy folytatódott: és mondd el, hogy mily nagy dolgot cselekedett veled a Krisztus. Nem biztos, hogy az ige arra int bennünket, hogy nekünk azért kell visszamenni (nem nektek, hanem azoknak, akik az ú. n. mega-evangelizációkon megtérnek), hogy ők abban a közösségben, ahol születtek, ott folytassák lelki életüket.

Miért menjünk vissza? Azért, hogy hirdessük a Krisztust, hogy mily nagy dolgot tett velem. Meg vagyok győződve arról, hogy aki ezt megteszi, hogy visszamegy abba a közösségbe, ahol nem biztos, hogy Krisztus van a középpontban, előbb-utóbb ki fogják tenni. Mint ahogy Pálékat is. Előbb utóbb megmutatják: ott az ajtó, kívül tágasabb. Ne azért menjen vissza valaki, hogy ott majd élje meg a hitét, mert nem biztos, hogy meg fogja tudni. Sőt lehet, hogy a hite egyre inkább sorvadni fog, mert nem kap igazi lelki táplálékot.

Mit olvasunk az igében? Bement Pál, hirdette a Krisztust. És mi lett a következménye? Némelyek csatlakoztak hozzájuk. Némelyeknek felragyogott a Krisztus, némelyeknek felragyogott az igazság. Felment Péter és János az imádkozásnak órájára azért, mert hirdetni akarták a Krisztust. Nem lenézik őket.

Olyan szép a Szentírásban azok az igék, amelyekben pont erről olvasunk. Mint például Akvila és Priscilla. Nem nézik le Apollózt: Szépen prédikál csak a Szentlelket nem ismeri. Hanem összebeszélnek, imádkoznak ott. Beszéljünk vele

és próbáljuk ragyogtatni a Szentlelket. Nincs az életükben lenézés. Péter és János is valószínűleg azért mennek vissza, hogy elmondják, mily nagy dolgot cselekedett az Isten. Azért, mert volt miből adniuk. Péter és János ezt mondják a koldusnak is: amink van, azt adjuk neked. A názáreti Jézus nevében kelj fel, és járj! – Nem voltak önzők, önmaguk körül forgók, hanem azt adták, amit ők is úgy kaptak. Mert ahhoz, hogy valakinek ilyen ajándékot adjunk, amit Péter és János is adott, először mindig kapni kell.

Jézus Krisztus (a János evangéliumában olvassuk) feláll a templomban, és azt mondja: „Aki szomszédhozik, jöjjön énhozzám és igyék.” És mi lesz annak a következménye, ha valaki ivott? Az, hogy tud itatni másokat is, mert annak élő víznek folyamai fognak ömleni a belsejéből. Ha valaki evett Jézus Krisztusnál és megelégedett, az attól kezdve másokat akar etetni azzal a táplálékkal, amit Ő is kapott.

Nagy kérdése tehát az igének, a mi hitéletünkre nézve, hogy vagyunk-e a kapott ajándékoknak továbbadói, vagyunk-e az Istentől kapott értékeknek továbbadói, vagy pedig megáll nálunk és nem árad keresztül.

Biztos ismerjük azt a példát, hiszen igehirdetésekből többször is elhangzik, hogy azok a tavak, amelyekbe csak beömlenek a vizek, azok álló vizek lesznek. Azok az igazi tavak, amelyeknek mindig cserélődik a vizük. Amelyekbe be is ömlik a víz, meg ki is megy. Az mindig élő víz lesz. Mindig olyan tó lesz, amelynek a vize nem fog algásodni, mert kapja az utánpótlást, ugyanakkor tovább is adja.

Az egyik énekben azt énekeljük: (ez lenne a mi dolgunk is), hogy rajtam keresztül áradj, Uram. Ragyogjon fényed szerte, hogy általam sok-sok árva szív békéjét benned meglelje. Mi hajlamosak vagyunk arra berendezkedni, hogy mindig kapni akarunk.

A másik a koldusnak a képe, aki szintén kapni akar. Hiszen azért van ott, azért tették le az Ékes kapuba mindennap, hogy kapjon. Az igében érdekes az a szó, hogy ránéz Péterre és Jánosra, hátha kap tőlük valamit. Itt ez a szó: valamit, tulajdonképpen nem is arra vonatkozik, hogy milyen értéket kap, hanem inkább a mértékére. Inkább azon van a hangsúly, hogy amit kap, az csak része annak a nagy dolognak, amit ő majd mégis meg fog kapni.

Olyan furcsa ez a kép, hogy a koldus ott ül, és akkor Péter és János azt mondja: nézz ránk! Lehet, hogy a kolduson átfutott egy ilyen: most aztán valami nagyot kaszálok. De Péter azt mondja: nem tudunk neked semmit adni. Viccel? Jól átvágtak, gondolhatja a koldus az első pillanatban.

Igen, valami hatalmas üzenete itt az igének nekünk, hogy amikor Péter és János adni akarnak, akkor nemcsak valamit akarnak adni neki, hanem mindent. Ebből olyan jó megtanulni, hogy aki Jézus Krisztustól csak valamit akar, az mindent kaphat.

Emlékezzünk arra az asszonyra, aki csak egy morzsát várt, amely lehullik az asztalról, hiszen az ebek is esznek az ő uruknak asztaláról. Csak egy morzsát, és megkapja az egész kenyeret, mert könyörül rajta az Úr Jézus Krisztus.

Olyan kisigényű ez a koldus, de mindenképpen kapni akar, és ezért azt mondja Péternek, és azt reméli, hogy kap valamit. Péter nem valamit ad, hanem mindent odaad neki. A názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj! – Mert ez a koldus ebben az igében nem tudja, hogy neki mire van szüksége.

Ebben az igében arról van szó inkább, hogy ennek a koldusnak az igénye nyilvánvaló. Péter és János pedig, amikor ad neki, akkor nem az igényeit elégíti ki, hanem a szükségét tölti be. Azt adja, amire igazán szüksége van. Aki kapni akar, annak mindig vannak igényei. Mit remél. Aki kapni akar valamit, akár még a gyülekezet közösségében is, annak mindig vannak olyan igényei, hogy mi az a valami, amit remél. Ehelyett azzal az Istennel áll szemben, nem Péterrel és Jánossal, hanem Péter és János Urával, aki nem a mi igényeinket akarja kielégíteni, hanem a mi szükségünket akarja betölteni. Ahogy a 228. dicséretben énekeljük: Te szükségim beteljesíted, mert Jézus hozzád utat készített.

Nem alamizsnát ad, hanem ettől többet. Mert nemcsak adni akar Péter és János — ebben az igében így látjuk —, hanem többet akar adni. Ez a több nemcsak több, hanem ez a több más jellegű, más természetű, amit akar adni. Azt mondja: ezüstöm és aranyam nincs nekem. Nincs pénzünk, ezt nem tudjuk neked adni, de valami többet és valami mást akarunk adni: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj! Péter és János nemcsak adni akar, hanem az a fontos az igében, hogy többet akar adni.

Van egy énekünk: az Isten többet adni kész, mint hinné emberész. Istennél mindig ez a mérték: többet és jobbat. Olyan jó lenne, ha megtanulnánk, ha beírnánk a szívünkbe, hogy Isten mértéke mindig a több és jobb. Mert az sokkal inkább jobb — mondja Pál apostol, amikor arról beszél, hogy kíván elköltözni, mert az sokkal inkább jobb. Istennél ez a mérték mindig: a több és a jobb.

Ezen a mai istentiszteleten nézzük meg, hogy nem vagyunk mi kicsinyesek sokszor Istennel szemben? Nem úgy gondolkozunk sokszor: csak egy kis nyugalom kellene. Egy kis nyugalmat kívánok én... Isten nem azt mondja: egy kis nyugalmat kínálok én, hanem azt mondja: békességet adok nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen. — Mi valami kicsit várunk, valami kicsit kérünk, valami kicsivel is megelégszünk, és az ige azt mondja: Isten többet és jobbat akar adni az övéinek. Amire azt mondjuk: be vagyok telve. Elég. Most már feletted való jó nincs nekem. Ez a non plus ultra. Nincs tovább, ez a felette való jó. Nem tudok mit mondani, Uram, mert benned mindent meglelek.

Ez a szerencsétlen koldus nemcsak azért szerencsétlen, mert nem tud járni, hanem azért, mert ő csak pillanatnyi megoldásokban gondolkodik. Csak a mában gondolkodik és nem az örökkévalóságban. Azt akarja, hogy legyen mit ennie, de nem akar tudni arról: én vagyok az élet kenyere, aki e kenyérből eszik, soha örökké meg nem éhezik. Én vagyok az élő víz, és aki e vízből iszik, az soha meg nem szomjazik. Erre akarják Péterék eljuttatni. Ez máshogy nem megy, csak úgy, hogy adnak. Mégpedig azt adják, amijük van. Nemcsak adják azt, amijük van, itt az a lényeges, hogy továbbadják.

Röviden összefoglalva: Mit bízott Isten az apostolokra, mit kap a hívő, mit adott Isten az Ő gyermekeinek? Néhány ígét említek a Bibliából. Azt mondja:

Ránk bízta a békéltetés evangéliumát. Rájuk bízta az ígét. Azt mondja: kapták a Szentlelket. Kaptok erőt, miután a Szentlélek eljön reátok. És mivel ők sok mindent kaptak, ezért kötelességüknek érzik, hogy a jeruzsálemi templomba bemelve ezt adják, ezt szétosszák. Nem maguknak akarják megtartani.

Az a kérdése ennek a mai igének: mennyire jellemez bennünket ez a gondolkodás: nem kapni akarok, hanem adni. Mennyire jellemez bennünket ez a gyülekezetben, a csoportban, ahol élünk és vagyunk. Mennyire jellemez ez bennünket, ha például szabadságon vagyunk, és el akarunk menni a templomba, és esetleg rögtön átfut rajtunk: itt nem hangzik olyan nagy igehirdetés. Miért mész be akkor abba a közösségbe? Megint kapni akarsz? Vagy azért mész oda, mert adni akarsz. Vagy, mert valakire rá tudsz mosolyogni, valakivel kezet tudsz fogni. Mert ott van egy olyan atyafi, aki szomorú, és lehet, hogy pont rád van szüksége. De mi mindig arra vagyunk beállva: kapni, enni, inni – holott régen etetni és itatni kellene másokat.

Meg kell, hogy forduljon a gondolkodásunk. Ez is megtérés. Nehogy azt gondoljuk, hogy a megtérés csak az, hogy fertelmes bűneim vannak, és ezeket leteзем. Nem. A megtérés az is, hogy a gondolkodásom megváltozik. Aki eddig kapni akartam, most elkezdek adni. Ilyeneket kell még mondjak: Már megemlítettem az irgalmas samaritánus példáját felhozva, hogy sokszor a gondolkodásunk az: kire számíthatok én, és nem az: ki számíthat énreám. Gondolkodásunkba az fér bele, hogy ki imádkozik értem, és meg is bízunk: imádkozz majd értem. Vagy azt mondom: hogyan tudlak hordozni téged az imádságaimban? Az a gondolkodásunk: mit adjon nekünk a gyülekezet, mit várunk tőle. A gondolkodás megváltozása pedig az, hogy én mit tudok adni a gyülekezetnek.

A múlt héten beszélgettem valakivel, aki beteg. Eléggé helyhez van kötve. Az volt a második kérdése: hogyan tudhatnék a gyülekezetnek szolgálni? Megdöbbenett ez a kérdés egy szinte lakáshoz kötött embertől. Igen, a hívó ember erre van beállva, és nem arra, hogy valamit kap, hanem arra, amire Péter és János. Isten Szentlelke által meggazdagítva, eltöltve adni akar. Amim van, azt adom neked: A názáreti Jézus nevében kelj fel, és járj! És úgy adom neked, hogy közben megmarad nekem is. Ez az adás nem azt jelenti, hogy ezzel szegényebb leszek, hanem azt jelenti, hogy megosztom, és nekem is megmarad.

Amikor Jézus Krisztus ad, akkor mindig erre akarja figyelmünket irányítani. Nem baj, hogy ötezren vannak, még megmarad tizenkét tele kosárral. Mert erre akarja nevelni a tudatunkat. Miközben adok, nekem nem kevesebb lesz, hanem még több. Mi ez a több, ami lesz? Ahogy folytatódik ez az ige.

Röviden annyit: ez az ember, aki meggyógyul, felkel és ugrál, és bemegy a templomba. Nem az övéihez szalad, hogy elmondja: nem kell letennetek az Ékes kapunál, hanem bemegy a templomba és dicséri Istent. Már ő is adni akar valamit. Most még azt az örömet, azt a hálát, azt a békességet, azt az ujjongást, amit először kap a gyógyulásában. És mi lesz az eredmény? Sokan álmélkodnak, és megmozdul ott egy állóvíz ennek a bizonyágtételnek a nyomán. Ez a bizonyágtétel hogy alakult? Felmegy Péter és János, és adni akarnak valamit, és fényt akarnak árasztani.

Van egy kedves lelki ének. Néhány sora így hangzik: Mondd csak, áldás-e életed másnak? Szeretet szívedből árad-e? Bűnről, váltságról szólsz a világnak? Haza elveszettet viszel-e? És a refrén mindig egy kérés, könyörgés, ima: tégy engem áldássá, Uram, még ma. Tégy engem áldássá, ó mindenha... — És Isten áldássá tesz, mert azt mondta: Megáldalak, és áldás leszel. Nem azért áldalak meg, hogy

KAPNI VAGY ADNI

te áldott légy, hanem azért, hogy áldás legyél mások számára. Vagyis azért, hogy tudj adni.

Legyen ez a kérdésünk: Uram, mit adhatok? Nemcsak az, hogy mit adhatok neked, hanem mit adhatok másoknak. Ezüstöm és aranyam nincs, de amim van... És jó, ha azt tudjuk adni, amink van. És úgy tudjuk adni, hogy azt mi is úgy kaptuk. Mert a hívő ember csak azért tud adni, mert ő már előtte kapott, nem is akár kitől, hanem az élet Urától, a mindenható Istentől, Jézus Krisztusban, aki megajándékozott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. (Efézus kezdete). Pál azt mondja: azért vagyunk mi ilyen gazdagok, mert megajándékozott minket minden lelki áldással.

Áldott legyen Isten, hogy amit ad nekünk, azt nemcsak nekünk adja, hanem rajtunk keresztül másoknak is.

Imádkozzunk!

Áldunk, örökkévaló Urunk, hogy azt nézted mindig: mit tudsz adni. Mire van igazán szükségünk, és mindig azt adtad, és azóta is mindig azt adod, amire szükségünk van.

Köszönjük Jézus Krisztusban adott kegyelmedet, szeretetedet, váltságodat. Köszönjük, hogy a hívő valóban így gondolja, hogy Őbenne mindent megkapott és mindent megnyert, mindennel meggazdagított az életünk.

Bocsásd meg, amikor ilyen koldusok vagyunk. Amikor azt nézzük, mit kaphatunk. Kérünk, változtasd a gondolatainkat, gondolkozásunkat. Járd át és tölts meg újból és újból lényeddel bennünket, hogy legyen mit adnunk, legyen mit vinnünk, legyen mit széosztanunk a te ajándékaidból.

Köszönjük, hogy hordozod életünket. Kezedbe tesszük szeretteinket. Kérünk, vigasztald azokat, akik gyászolnak. Áldd meg betegeinket.

Köszönjük mindazokat, akik vizsgáztak még az elmúlt héten, főképpen a gyülekezetből. Áldunk téged, ha a vizsgákon, az érettségin, felvételikén te jártál velük, mellettük voltál.

Köszönjük a csendeshétről hazajötteket. Kérünk azokért, akik most vannak ott, a konfirmandusokért. Kérünk a közöttük megszólaló igéért, hiszen olyan nagy dolog, ha valaki még ifjúkorában átadja szívét neked, és te lakozást veszel benne. Kérünk, cselekedd, és cselekedj, Urunk, a többi csendeshéten is.

Áldd meg azokat, akik szabadságon vannak és pihennek, azokat is, akik munkába mennek és dolgoznak.

Kérünk a jövő heti gyermekhétért, Urunk, a gyülekezetben. Áldd és segítsd meg azokat a gyerekeket, akik hallgatják majd az evangélium üzenetét.

Legyen velünk a te szereteted, hűséged, irgalmad, ígéreted szerint ne távozzál el tőlünk.

Ámen.